

Gemiye Dönüyoruz-1

Nureddin Yıldız'ın Bolu-Aladağ'da gençlerle yaptığı "Gemiye Dönüyoruz" (1) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Dünya insanla kaç yıl önce buluştu? Dünyada kaç senedir insan var? Bilmiyoruz. Yaklaşık sayılar kullanabiliriz.

Ama dünyanın ilk insandan beri büyük bir 'insan-insan' ve 'insan-dünya' mücadelesi gördüğünü biliyoruz. İnsan kendisiyle boğuşuyor; bu bir mücadele alanı. İnsan bir de dünyayla boğuşuyor. Dünyada köprüler, binalar yapıyor, tarlaları ıslah ediyor; hem de dünyayı tahrip ediyor.

Dünyada on bin seneden beri insan varlığını kabul edersek on bin yıldan beri her gün dünyaya bir darbe vuruluyor ve her gün insan, insanı boğuyor. On bin seneyi kabul edecek olursak, bugün geldiğimiz noktada artık insanoğlu kötülüğün adını temsil edecek duruma gelmiştir diyebiliriz. Daha önceki asırlarda vahşi hayvanlar tehlike oluşturuyorlarken bugün yaşadığımız hayatta bakıyoruz ki vahşinin yerini insan zihni almış. Gelecek nesillerin yiyeceği rızkı bile imha etmiş.

Olayın bütünü için değil ama izleyebileceğimiz bir örnek olarak Irak ve Suriye'yi alabiliriz. Yirmi seneden beri Irak'ta ve beş seneden fazladır Suriye'de yüz binlerce insan öldü. Bu herkesin gözü önünde cereyan eden bir hadise olduğu için, ölenleri ve topraklarını bırakıp gidenleri herkes görüyor. Bir de dikkatten kaçan başka ayrıntı var.

Bu topraklara on binlerce bomba bırakıldı. Buralar dünyanın en eski zamandan beri kullanılan arazileri ve bırakılan bombalarla, toprak olma niteliklerini de kaybettiler. Yarın Suriye'de ve Irak'ta sulh sağlansa, insanlar oraya dönse bir marul ekebilecek toprak da bulamayacaklar. Bırakılan bir bomba sadece yüz kişiyi öldürüp evleri yıkmakla kalmıyor. O çevreden elli-altmış senede gitmeyecek kimyasal bir zararı da ardında bırakıyor.

Sadece bu örnekle bile insanlık ne yazık ki kendini ve geleceğini imha ediyor. Bu, konunun bir boyutu.

Bir başka boyutu söz konusudur ki biz bunu ele almaya çalışacağız: Ümmet-i Muhammed olarak, binlerce senedir var olan kargaşa ve huzursuzluk ortamındaki asıl misyonumuz bir figüran olmak mı? Bunda figüran olarak mı yer alacağız yoksa dünyayı yaşanabilir ve cennete gitmek için kullanılabilir yer hâline mi getirmeliyiz?

Ümmet-i Muhammed olarak, diğer kitleler gibi binlerce senedir devam eden bu kargaşanın içinde, 'dövüşenlerden biri' olarak bulunduğumuz zaman ümmet-i Muhammed olma niteliğimizi kaybediyoruz demektir. Aslında tufanın karşısında Nuh'un gemisiydik biz. Gemi bizdik ve hâlâ da biziz.

Ancak ağlanacak bir hâlimiz var: Gemiye terk ettik. Geminin yolcuları değil, kaptan dairesindekileriz biz. Peygamber'imiz aleyhisselam insanları gemiye doldurup fırtınadan ve alabora riskinden kurtarmak için gelmiş bir peygamberdir ve kurtarıcıdır. O ve onun ilk yetiştirdiği Müslüman nesil, insanlığın son umudu olan geminin tayfaları konumundalar. Ama gel gör ki gemi limana bağlı, geminin kaptanı olması gereken halife -Resûlullah'ın vekili- kaçırılmış. Bir kaptan yok.

Gemi boş bekliyor ve kurtarılıp gemiye bindirilmesi gereken yedi milyar insan da sele, fırtınaya ve şimşeklere karşı korumasız.

Allah'a hamd ediyoruz ki dinimiz İslam, ilk geldiği günkü gibi taptazedir. Bu da bize limandaki geminin sapasağlam durduğunu gösterir. Kitle yetmiş milyar bile olsa gemimiz onları barındıracak çaptadır. Yahudilik gibi üç-beş milyonun dini değildir İslam; insanlığın dinidir. Öyleyse Yahudilik gibi sadece ailesini barındıran ama geri kalanları dışarıda bırakan bir anlayışımız yoktur.

Sorunumuz, yedi milyarı barındıracak çaptaki geminin kaptanının olmayışıdır. Kaçırılmış ve yok. Motor dairesindekiler, insanlara ilmi hâl ve akide öğretmek Allah'ı hatırlatacak davetçiler ve hocalar dahi motor dairesiyle meşgul olmaları gerektiği hâlde çıkıp dünya hayatıyla meşgul olduklarından bu böyledir. Çalışır vaziyette bekletmeleri gerektiği hâlde ne yazık ki önce onlar terk etmişler gemiyi.

Allah'ın insanlığı kurtarmak için gönderdiği bu gemi, insanlığın son gemisi olan ümmet-i Muhammed'in gemisi, evet, tamamen terk edilmiş de değil. Ezanlar duyuyoruz, hacda gördüğümüz manzaralar, ramazan gelince insanlarda yaşanan hareketlilik, camilerde kılınan namazlar... bunlar geminin güvertesinde görünen yolcu işaretleridir. Yedi milyar alacak bir geminin üç-beş yolcusu gemide görülmez bile.

Çünkü kaptan yok.

Kaptan olmadığından, yolcuların kimi güneye kimi kuzeye, kimi doğuya kimi batıya yönlendirmek isteyeceği için gemimiz dalgalarda parçalanıyor. Bundan daha büyük afet de gemi personelinin yerlerinde olmayışıdır.

Ümmetimizin ezanlarının okunduğu şehirlerde alkol tüketilmesi, faizin kullanılması, zinanın yaygınlaşması türünden görüntüler ümmet-i Muhammed'in gemisinde durmadığını ve gemiyi değerlendiremediğini gösteriyor. Bir salonda toplanmış yüz kişiyle bu görüntüyü bozabilir miyiz? Veya İstanbul'daki üç-beş gönüllüyle?

İmam Müslim'in Sahih'inden bir hadis-i şerif (234), ne yapabileceğimizin cevabını veriyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Enes ibni Malik'in rivayetiyle buyuruyor ki: "Dünya üzerinde 'Allah Allah' diyen tek bir insan kaldığı sürece, Allah kıyameti koparmayacaktır."

Kıyametin kopması, insanın dünyadaki işinin bitmesi demektir. İnsanın işi biterse gemiye de kaptana da ihtiyaç kalmaz demektir. Karalar toz, dağlar pamuk ipliği olacaktır. Öyleyse gemimiz limanda bekleyecektir. Biz burada yüz kişiyiz, bir başka yerdeki mümin kardeşlerimiz yirmi kişi... bir insan dahi olsa Allah diyen, samimi şekilde demeye devam ettikçe, kıyametin yüz kere sigortasıdır demektir.

Bir anne-babanın, çocuğunu Kur'an'a adaması -hafızlık yaptırmak demiyorum- ve yürüyen Kur'an olması için çalışması o çocuk yaşadığı sürece yeryüzünde hayatın devam etmesi anlamına gelir ve gemimiz limanda umutla bekliyordur.

Bütün bu mevcut fırtınalara, terk edilmiş gemimize, mehur hâlde getirilmiş Kur'an'ımıza rağmen bu hadis-i şeriften anlıyoruz ki Kur'an'ın hayat olması ve Peygamber aleyhisselamın hadislerinin pratikte yer bulması için mücadele eden birimiz dahi olsa, geminin hâlâ limanda beklemesinin garantisi olabilir –nerede kaldı ki 50 kişi olduğumuz zaman, gemimizin yüz kere batmama garantisidir.

Gemimiz bir masal değildir, yüzde yüz gerçekten ve umuttan söz ediyoruz. Biz bu geminin tayfasıyız. Asıl kaptanımız Resûlullah aleyhisselamdır. Onun kaptan köşkü için görevlendirdiği halifesi, maalesef görevinin başında değildir ama gemi limandadır. Ve herhangi bir mümin, bu geminin batmamasının garantisi olabilir.

Yağan bombalar yüzünden bir marul bile bitmeyecek kadar kıtlık söz konusu olsa bile, esasen, fethedilecek Roma'yı karşımıza koyan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi düşündüğümüzde, 'bizim topraklarımız' dediğimiz yerin Suriye-Irak-Yemen... olmadığını, Allah denecek her yerin bizim olduğunu ve gemimizin yedi milyar insanı kuşatacak büyük bir gemi olduğunu; dolayısıyla birimiz bile Allah demeyi becerdiği sürece ağlamayı ve kahrolmayı gerektirecek durumda olmadığımızı anlıyoruz.

Mesele şudur: Biz bir yanlışlık edip gemimizi terk ettik ve kendimizi belalı bir yolda bulduk. Yeni hamlemiz, doğurduğumuz çocuklarımızın, beraber olduğumuz arkadaşlarımızın ve aynı ülkede

yaşadığımız insanların hepsinin gemiye dönmesi için mücadele vermektir. Kaptanı, motor dairesindeki görevlileri ve bütün yolcularıyla insanlığın kurtarıcı, ahireti de garanti edici bir görevlisi olduğunu bilmek ve bunun için mücadele etmek.

Bu ‘gemiye dönüş’ü iyi kavrayabilmek için üç şeyi tespit etmeliyiz:

1- Başımıza gelenlerin adı nedir?

Buna bir isim vermeliyiz: Gariplik. Peygamber aleyhisselamın isimlendirmesi budur. İslam ve Müslüman, garip kalmıştır. Gemi onun, hayat hakkı onun ama garip olan da o. Bunu anlamlandırmalıyız.

2- Gemi neden terk edildi?

Çünkü bu bir fitneydi. Fitneyi gönderen Allah’tır. Başta kaptan ve motor görevlileri, sonra da geri kalan tayfa olmak üzere bütün yolcular olarak tuzağa düştük. Geminin kıymetini bilip bilmediğimiz anlaşılmak istendi; nankör çıktık.

3- Gemiye yeniden dönüş projesi çizmeliyiz.

Buna ‘gemi için cihat’ adını vereceğiz ama ‘cihat’tan sadece Bedir’i, Uhud’u, Hamza’yı ve bir başka yerde kılıç-mızrakla cihat edeni değil; hayatın bütününe Allah’a teslim etmeyi anlayacağız. Hayat Allah için olsun; cihadımızın adı yalnızca Çanakkale geçildi-geçilmedi meselesi değil. Çanakkale en nihayet, yer kürenin içinde, bir çocuğun parmak ucunu kaplayacak kadar bile büyük değildir. Bu kadar küçük bir yer, cihadın tamamı olamaz. Cihat, güneşin etrafında dönen dünyayı güneşten ve ışıktan koparıp Allah’ın ve şeriatının etrafında döndürmenin adıdır.

Bundan dolayıdır ki giybeti terk etme mücadelemizi de cihat olarak isimlendirmeliyiz, iman kardeşliğimizin gerçekleştirilmesi mücadelemizi de.

Yeryüzünde Âdem aleyhisselamdan beridir devam eden hak-batıl mücadelesini sadece bir harita-şema üzerinden bile izlese insan, baş ağrıtan bir sürecin içine girer. Şeytan uğruna sadece I-II. Dünya Savaşı’nda milyonlarca insan öldü. Şeytanın akıttığı kan yüzünden belki de insanlığın bugünkü bütünü sayısınca insan gereksizce ölüp gitmiş, yemyeşil vadiler çöl olmuş ve akan dereler kupkuru kalmıştır. Dünya yalnızca manevî bakımdan değil maddî açıdan da bozuldu.

Kapkara bir dünyadayız ama Allah’ın nuruyla nurlanmış bir ümmetiz. Yeryüzü ne kadar karanlık olursa olsun, Allah’ın nuruyla bakarız ve karanlık atmosfer bizim için bir umutsuzluk nedeni olamaz. Çünkü ‘lâilâheillallah’ demiş insanlarız ve karanlığı Allah’ın nuruyla aydınlatmışızdır. Karanlığın şiddeti ve yoğunluğu, Allah’ın nurunu söndüremez. Hangi karanlık onun nurundan daha güçlü olabilir?

Nasıl ki güneş ışınlarının dünyanın bir bölümüne vurmasıyla o bölüm aydınlık, ılık almayan bölüm ise karanlık oluyor; biz de şu anda güneş ışığını almayan bölümde durduğumuz için aydınlanmıyoruz. Karanlık hâkimiyetini kurmuş değildir. Karanlık sadece duruşumuzdaki yanlışlıktan dolayı vardır.

Müslim’in 232, Ahmed bin Hanbel’in Müsned’inin 16690 numaralı hadis-i şerifinde -ki sahih bir hadistir- Efendimiz aleyhisselam, bugünkü hissettiğimiz karanlığın şeriatımızdan kaynaklanmadığını ve pozisyonumuzun ışığa ters tarafta kalmasının sebep olduğunu ifade ediyor ve buna “İslam’ın garipliği” diyor. İman bağımız devam ettiği hâlde sokaklar, okullar, iş yerleri, siyaset, ticaret neden şeriata ters duruyor?

Çünkü dönüşün karanlık zamanlarına rastladık.

Ebu Hureyre radiyallahu anhin rivayetiyle Resûlullah aleyhisselam Efendimiz şöyle buyuruyor: “İslam garip başladı ve yine garip olacak. Gariplere müjdeler ederim.”

İslam garip başladı çünkü Bilal-i Habeşî, Mekke’de kırbaçlanıyordu. İman vardı, imanı yaşayacak bir hayat yoktu. Sonra Medine’ye geçildi; iman vardı, imanı yaşayacak hayat da var oldu. Peygamber aleyhisselam bu sözü o gün söyledi: “İslam garip başladı.” Medine’de konuşuyor, geçmiş zaman için söylüyor; yani Mekke günlerini kastediyor.

Ve gariplere de müjde veriyor. Bu gariplerin kim olduğunun cevabını da kendisi verecek ancak bir sorunun üzerinde durmalıyız: Öyleydi, böyle, böyle olacak şeklinde gariplikten söz etmenin anlamı ne olabilir?

Bu, İslam’ın yuvarlak bir döngü üzerinden tasarlandığını gösteriyor. Işık sabittir ama önündeki cisim döner. Işıktaki kalanlar aydınlıkta, ışıktan uzaktakiler karanlıkta kalırlar. Peygamber’imiz, peygamberliğini bir saraydan değil mağaradan ilan etmiştir. Gariplik buradan geliyor zaten. Sonraları bu gariplik -elhamdülillah- giderilmiştir ancak hemen ardından ikaz gelir: Gariplik tekrar gelecek.

Öyleyse bu döngü bir yuvarlaktır: Gariplik-mutluluk-gariplik-mutluluk... Yaz-kış-yaz-kış...

Peygamber Efendimiz, ashabının önünde gerçek konuşmayı ve hakikati gizlememeyi, açık ve net olmayı tercih etmiştir. “Haydi, çıkın meydanlara, bizim önümüzde artık kimse duramaz!” dememiştir. O günlerde henüz on yaşında olan torununun ileride öldürüleceğini bile söylemiştir. Torunu olsa olsa yüz sene yaşardı ve bu da bir yüzyılı bulmadan, onun ailesinin bile kılıç darbesi alacağı kadar gariplik günlerinin geleceğini haber verdiği anlamına gelir bu.

Bu ümmetin Peygamber’inin torununun hunharca öldürülmesinden daha büyük gariplik olabilir mi? Kaç Müslüman bir Hüseyin -radiyallahu anh- eder?

Öyleyse Efendimiz aleyhisselamın verdiği takvimdeki gariplik yüzlerce yıl sonrasını gösteren bir çizelgede değildir; doksan yılı bulmadan geliveren bir gariplik... Bu da iyi düşünüldüğünde Medine’de Bizans’a, Roma’ya, Pers İmparatorluğu’na, Mısır’a zafer mektupları yazıp Müslüman olmaya davet ettiği günlerde gerçekleştiğini önümüze koyuyor. Zirvede olduğu zamandayken torununun öldürüleceğini söylemiştir.

Demek ki Müslümanlar zirvede bir asırdan fazla kalmayacaklardır. Küfür de öyle. Çünkü bir nöbet tutuluyor ve yirmi dört saatte bir nöbet değişiyorsa ne kadar güçlü olursa olsun, nöbet yirmi dört saattir sonuçta. Ne küfür ne de İslam sonsuza kadar yok olmayacaktır; böylesi dünyanın sonu anlamına gelir. Denizler kuruduktan sonra gemimiz işe yaramaz.

Bir sahabinin sorduğu “Kim bu garipler?” sorusuna Peygamber’imiz cevap veriyor: “Sünnetim ihmal edilecek, din zayıflayacak...” Buna pek çok açıklaması var. Ama bu zamanda Resûlullah’tan müjde almış olmak için önümüze umut olarak konmuş bir cevabı daha var: “İnsanlar bozulduğu zaman düzeltmeye çalışanlardır.”

İslah edenler. Arapça’da ıslah kelimesinin geldiği aslaha-yuslihu fiili, başkası üzerinde yapılan eyleme işaret eder. Bozulanlar ise kendileri bozulmuştur. Bozulurken kendileri bozulan insanları düzelttikleri için müjde edilenler, başkaları için çalışanlardır.

Dolayısıyla bu zamanda geminin tayfası, bozulmuşluğa ve umutsuzluğa karşı düzeltmek için bir şeyler yapmaya çalışanlar olacaktır. Unutulmuş sünnetleri, ihmal edilmiş hakikatleri yeniden canlandırma gayreti içinde olanlar, başının çaresine değil ümmetinin çarelerine bakanlar, bir memurluk bulup devletten emeklilik garantisi almak için yırtınanlar değil ümmetinin devletini yaşatmak için mücadele verenler...

Hadis-i şerifi anlama gayretimize geri dönüyoruz:

Peygamber Efendimiz, bu gariplik dönemini gizlememiş ve bize haber vermiştir. Allah ona bildirmiş, o da ümmetini bilgilendirmiştir. Bir gariplik dönemi olacağını, yolcuların gemiyi terk edip gideceğini duyurmuştur. İnsanların bozulma ve bozma mücadelesini, bunun için asırlarca da beklenmeyeceğini, kendisinden otuz sene sonra hayatın tekrar cahiliyeye doğru yöneleceğini söyledi.

Ancak gemiden bir kere çıkılınca bir daha dönülemeyeceğini söylemedi. Bunu diyecek bir peygamber asla değildi zaten. Ümmetinin en garip günleri için bile umut dağıtmıştır ve insanlar bozulduğunda bir şeyleri toparlamak için gayret edenlere müjde vermiştir.

Öyleyse ben, Allah'ın aciz bir kulu olarak 14 yaşında bir çocuğun, Allah'ın şeriatını öğrenmek için ders çalıştığını gördüğüm zaman bu hadis-i şerifi aklıma getirmeli ve Peygamber'imın müjdelediği kimsedir diye ona sarılmalıyım. Çünkü insanların bozduğunu düzeltmeye, faiz-zina ile uğraşmaya çalışıyor. Belki hiçbir şey yapamayacak ama herkesin niyetiyle dirildiği günde o da niyetiyle dirilecektir.

Bütün insanlığın Allah'a secde etmesi için yola çıkmış ama bir trafik kazasında ölmüş biri de kıyamet günü yedi milyar insanı Allah'a secde ettirmiş olarak dirilecektir.

İşte Peygamber Efendimiz de bir garibi müjdeliyor. Kimdir o: Herkes iş, diploma, aş, eş peşinde koşar ve bir sevgiliye âşık olup hayatını perişan ederken o da şeriatına, Muhammed aleyhisselamın ahlakına âşık olmuştur. Unutulan sünnetleri yaşatmak için kendini Allah'a adanmış bir kurban olarak görmüştür. Ona müjdesi var Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin.

Resûlullah neyi müjde edebilir? Tabii ki Allah'ı, Allah'ın cemalini ve cennetini.

Nükleer silahı olanların gücüne aldanmayalım. Rabbimiz, Fecr suresinde “onlar ne güçlülerdi...” buyuruyor, zamanlarının en güçlüler, peygamberleri zincirliyorlardı; “onları nasıl yerle bir ettik.” Kimsenin gücü Allah'ın gücünden ileri değildir. Işığın tersinde durduğumuz için karanlıktayız, hepsi bu. Bu döngü dönecek ve ışık bizden yana düşecektir.

Buralar ve bütün topraklar Allah'ın şeriatıyla buluşacaktır. Sıkıntı bunun olup olmayacağına değil; Allah'a güvenmeyeceğiz de kime güveneceğiz. Sıkıntı, bizim herkesin bozulduğu ve keyfine-diplomasına baktığı zamanda ıslah edicilerden olup olmadığımızdır. Bir tuğla olsun işe yarar bir yere koymaya çalışanlardan olmak... mesele bu.

Fakat şu bizi yanıltır:

Evet, bugün kötü bir dönem yaşıyoruz. Yarın geldiğinde bugünkü kötülüğün tamamen dağılacağı ve Hazreti Ömer misali adamlara kavuşacağımız, sabahlara kadar teheccüd camilerde cemaatle kılacağımız ve herkesin kendiliğinden sabah namazına kalkacağı bir devre yaşanacağı üzerine hayalperest olmak manasızdır.

Bir kere şunu unutmamalıyız: Peygamber'imiz, insanlık piramidinin zirvesindeydi. Âdem aleyhisselamdan itibaren yükselen insanlık, Efendimiz'le birlikte zirveyi buldu. Onun vefatı da insanlığın geriye doğru gidişi demektir, Âdem aleyhisselamın geldiği toprağa, hammadmesine doğru. Kıyametin ilk alameti de Efendimiz aleyhisselamın vefatıdır zaten.

Buharî'nin 7068 numaralı hadisi bu minvalde dikkat çekicidir: Emevîler devrinde eyalet valiliği yapmış ve bolca insan öldürmüş bir zalim olan Haccac ibni Yusuf'u, zulmünden dolayı Enes ibni Malik'e şikâyet etmişler. Şöyle diyor: “Ben Resûlullah'tan şunu işittim: Sabredin. Her gelen gün, geçen günden daha kötü olacaktır. Rabbinize kavuşuncaya kadar sabredin ve dininizi yaşayın.”

Yarını sanal bir şekilde mutlu ve huzurlu beklemek akılsızlıktır. Ama yarını ümmet-i Muhammed'in kaptan köşkünü doldurduğu şekilde beklemek hakkımızdır, zaten gereken de budur.